

Žil jsem

Ivan Vápenka

s Rychlými šipami

... od roku 1955 dodnes

Ivan Vápenka

Žil jsem

s *Rychlými šípů*

... od roku 1955 dodnes

Michal

Motto

Jaroslav Foglar byl v 50. letech pokládán a označován za nejhoršího ideologického nepřítele č. 1. Nikoli neprávem!

Jeho idea Rychlých šípů, dětské party, která si podle vysokých mravních měřítek sama uspořádává svůj život, je v naprostém protikladu k totalitní snaze mít život lidí a hlavně mládeže pod dohledem a dirigovat jej centrálně podle ideologického receptu.

V současnosti si už málokdo vzpomene na různá jména naší kultury, která se dnes stala už jen slovníkovými hesly.

Kdo ale byl Mirek Dušín, Jarka Metelka, Jindra Hojer, Červenáček a Rychlonožka – ví z oné starší generace téměř každý a patrně to bude vědět i mnoho lidí z mladší generace.

Hlas Ameriky, 1988

*Věnováno Jaroslavu Foglarovi,
in memoriam, kterého jsem považoval
za svého druhého otce.*

Ivan Vápenka

Moje první seznámení s mými nejlepšími životními přáteli *Rychlími šípy* a s jejich „duchovním otcem“

Poznání

Jako malý chlapec (v první polovině padesátých let minulého století) jsem prožíval školní prázdniny pravidelně u babičky, kousek za Prahou v Újezdě nad Lesy

(dnes je to městská část Prahy 9). Zde jsem ve správné klukovské partě prožíval ta nejkrásnější dobrodružství, jaká si jen každý kluk může přát.

Při jedné každodenní výpravě za dobrodružstvím jsme se potkali s jinou klukovskou partou a v poledním vedru jsme společně ulehli do stínu jednoho plotu a vyprávěli si. Jeden hoch z té druhé party začal vyprávět příběh o pětici hochů, která žila v tajemné čtvrti města, odkud podnikala výpravy do jiné čtvrti, které říkali Stínadla. Vše nám líčil tak barvitě, že jsem tomuto kouzelnému dobrodružství oněch hochů propadl a moc jsem si v duchu přál tu partu neobyčejných chlapců z příběhu poznat blíže. To jsem tehdy ještě netušil, že hned po návratu z prázdnin domů objevím v rozkládacím gauči časopisy Vpřed a Junák z poválečného období, kdy je odebíral můj starší bratr. A tím to pro mě všechno začalo. Hltal jsem příběhy Rychlých šípů na zadní straně časopisu (byl to II. ročník 1947) a dokonce jsem ve skříni našel i kompletní přílohu tohoto časopisu, román na pokračování – Stínadla se bouří. Četl jsem ty příhody mnohokrát a pořád jsem toužil i po prvním díle, který se mně podařilo sehnat až později, v době mého učení. Také se mi vryla do paměti jména – **píše Foglar, kreslí Fischer**. To jméno Foglar ve mně neustále vyvolávalo tajuplné pocity, že se snad jedná o nějakou nadpřirozenou bytost, která pochází z jiného světa a moc jsem si přál poznat nositele tohoto jména osobně. Stále jsem si myslel, že snad ani nežije. Leč můj chlapecký osud tomu chtěl jinak...

